

Rolnummers 5918 en 5921
Arrest nr. 79/2015 van 28 mei 2015

ARREST

In zake : de beroepen tot vernietiging :

- van de artikelen 2, 43 en 44, 1° en 2°, van de wet van 1 december 2013 tot hervorming van de gerechtelijke arrondissementen en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde, ingesteld door de vzw Nationale federatie van de griffiers bij de Hoven en Rechtbanken en anderen;

- van de artikelen 44, 45, 115 en 158 van dezelfde wet en van artikel 8 van de wet van 21 maart 2014 houdende wijziging van de wet van 1 december 2013 tot hervorming van de gerechtelijke arrondissementen en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde, ingesteld door de vzw « Federatie van de Hoofdgriffiers van de Vredegerechten en Politierechtbanken – Provincie Antwerpen » en anderen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters A. Alen en J. Spreutels, en de rechters J.-P. Snappe, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Alen,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de beroepen en rechtspleging

a. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 4 juni 2014 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 6 juni 2014, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 2, 43 en 44, 1° en 2°, van de wet van 1 december 2013 tot hervorming van de gerechtelijke arrondissementen en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 10 december 2013, tweede editie), door de vzw « Nationale federatie van de griffiers bij de Hoven en Rechtbanken », Serge Dobbelaere, Geert Van Nuffel en Franky Hulpia, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. D. Matthys, advocaat bij de balie te Gent.

b. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 10 juni 2014 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 11 juni 2014, is beroep tot vernietiging ingesteld van de artikelen 44, 45, 115 en 158 van de voormelde wet van 1 december 2013 en van artikel 8 van de wet van 21 maart 2014 houdende wijziging van de wet van 1 december 2013 tot hervorming van de gerechtelijke arrondissementen en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 24 maart 2014, tweede editie), door de vzw « Federatie van de Hoofdgriffiers van de Vredegerechten en Politierechtbanken - Provincie Antwerpen », Mathilda Heylen, Willy Ooms, Dirk Poortmans, Johan Van Gasse, Herman Van Gils, Carlos Van Hoeylandt, Sonja Verbeken en Lucas Winkelmans, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. J. Deridder, advocaat bij de balie te Antwerpen.

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 5918 en 5921 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

De Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. E. Jacobowitz, Mr. P. Schaffner en Mr. A. Poppe, advocaten bij de balie te Brussel, heeft een memorie ingediend, de verzoekende partijen hebben memories van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Bij beschikking van 3 maart 2015 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers R. Leysen en T. Giet te hebben gehoord, beslist dat de zaken in staat van wijzen zijn, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 25 maart 2015 en de zaken in beraad zullen worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, zijn de zaken op 25 maart 2015 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van de beroepen

A.1. De verzoekende partijen zijn van oordeel dat zij van het vereiste belang doen blijken.

De eerste verzoekende partij in de zaak nr. 5918, de vzw « Nationale federatie van de griffiers bij de Hoven en Rechtbanken », stelt zich volgens haar statuten tot doel de samenhang van haar leden te ontwikkelen en aan de bevoegde autoriteiten *desiderata* en suggesties van haar leden en groeperingen voor te leggen betreffende beroepsaangelegenheden van algemene aard. Bepalingen die betrekking hebben op het statuut van de griffiers van de hoven en rechtbanken en op de tuchtprocedure die op die griffiers van toepassing is, zouden het maatschappelijk doel van de vereniging ongunstig kunnen raken.

De eerste verzoekende partij in de zaak nr. 5921, de vzw « Federatie van de Hoofdgriffiers van de Vrederechten en Politierechtbanken - Provincie Antwerpen », stelt zich volgens haar statuten tot doel met alle middelen die tot haar beschikking staan, mee te werken aan de socioculturele en professionele ontwikkeling van haar leden en de doelstellingen van de Nationale Federatie te verdedigen en te verspreiden. Het zou in het kader van dat statutaire doel passen om op te komen tegen een regeling die ingrijpt in de professionele ontwikkeling van de personen die benoemd zijn tot hoofdgriffier van een vrederecht in de provincie Antwerpen.

De overige verzoekende partijen in de zaken nrs. 5918 en 5921 beroepen zich op hun hoedanigheid van hoofdgriffier. In die hoedanigheid menen zij ongunstig te worden geraakt door de bestreden bepalingen, vermits die op hun rechtspositie betrekking hebben.

De tweede, de derde en de vierde verzoeker in de zaak nr. 5918 voeren ten slotte ook aan dat ze als rechtsonderhorigen nadeel ondervinden van de bestreden bepalingen, in zoverre die afbreuk zouden doen aan het recht op een eerlijk proces.

A.2.1. De Ministerraad betwist het belang van de verzoekende partijen niet. Hij is wel van oordeel dat het beroep van de verzoekende partijen in de zaak nr. 5918 laattijdig is in zoverre het gericht is tegen artikel 2 van de bestreden wet, aangezien er reeds vóór het invoeren van de bestreden bepaling geen korpschef voor de griffiers bestond. Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat indien bepalingen van een wijzigingswet worden aangevochten die reeds bestonden in de gewijzigde wet, de bekendmaking van de oude wet als uitgangspunt geldt voor de berekening van de beroepstermijn.

A.2.2. De verzoekende partijen in de zaak nr. 5918 betwisten de laattijdigheid van hun beroep. In het kader van justitiële hervorming door de bestreden bepalingen worden twee functies gecreëerd : de « voorzitter van de vrederechters en rechters in de politierechtbank » en de « gerechtelijk arrondissementele hoofdgriffier van de vrederechten en de politierechtbank ». Enkel de eerste functie wordt verankerd als korpschef, terwijl de tweede functie niet behoort tot het gerechtspersoneel en op geen enkele wettelijke basis kan terugvallen om zelf te worden aangezien als korpschef. Bijgevolg kan er, volgens de verzoekende partijen, geen sprake zijn van laattijdigheid en worden hun bezwaren veroorzaakt door de bestreden bepalingen.

Ten gronde

A.3. Het enige middel in de zaak nr. 5918 is gericht tegen artikelen 2, 43, 44, 1°, en 44, 2°, van de wet van 1 december 2013 tot hervorming van de gerechtelijke arrondissementen en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde.

Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 151, § 1, ervan en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. In de bestreden bepalingen wordt volgens de verzoekende partijen een niet-objectief en niet redelijk verantwoord verschil in behandeling ingevoerd tussen, enerzijds, magistraten van de zetel en van het openbaar ministerie en, anderzijds, griffiers en hoofdgriffiers, terwijl zij allen orgaan van de rechterlijke macht en lid van de rechterlijke

orde zijn. In de bestreden bepalingen wordt tevens een niet-objectieve en niet redelijk verantwoorde gelijke behandeling ingevoerd van, enerzijds, de leden van het gerechtspersoneel en, anderzijds, de griffiers en de hoofdgriffiers, terwijl uitsluitend die laatste orgaan van de rechterlijke macht en lid van de rechterlijke orde zijn.

De verzoekende partijen merken op dat de onafhankelijkheid van de rechter in de uitoefening van zijn rechtsprekende bevoegdheden een in de Grondwet vastgelegd basisbeginsel is, waarop niet alleen de rechter kan terugvallen maar ook, mede op grond van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, de rechtsonderhorige die de rechtsprekende bevoegdheid van de rechter dient te ondergaan. Iedere rechtsonderhorige heeft een recht op een eerlijk proces. De onafhankelijkheid van de griffier waarborgt voor de rechtsonderhorige het recht op een eerlijk proces. Volgens de verzoekende partijen is de positionering van de griffier binnen de rechterlijke organisatie bijgevolg verbonden met artikel 151 van de Grondwet en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

A.4.1. In het eerste onderdeel van het middel bekritisieren de verzoekende partijen het feit dat de artikelen 2 en 44, 2°, van de wet van 1 december 2013, die de artikelen 58*bis* en 164, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek wijzigen, de ongelijkheid van behandeling tussen, enerzijds, magistraten van de zetel en van het openbaar ministerie en, anderzijds, griffiers en hoofdgriffiers, ongewijzigd laat. Magistraten van de zetel en van het openbaar ministerie krijgen immers een korpschef toegewezen, terwijl dit voor de griffiers niet het geval is. Bijgevolg is een zetelende magistraat eindverantwoordelijke van de griffier of hoofdgriffier en diens griffie.

Hoewel de griffier geen rechtsprekende bevoegdheid heeft, sluit dit niet uit volgens de verzoekende partijen dat hij een orgaan van de rechterlijke macht is, naast de rechters en de leden van het openbaar ministerie. Wanneer de griffier als orgaan van de Staat een ambtsfout begaat, loopt hij het gevaar naast een tuchtsanctie ook een strafrechtelijke en burgerlijke vervolging te moeten ondergaan. Wanneer de griffier het verzuimt om een wettelijk voorgeschreven taak te verrichten, stelt hij zich bloot aan een vervolging als orgaan van de Staat op basis van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek. Aangezien de griffier nog steeds dezelfde rol vervult en dezelfde verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid draagt, dient hij te beschikken over onafhankelijkheid ten aanzien van de andere organen van de rechterlijke macht maar ook ten aanzien van de organen van de uitvoerende macht. De verzoekende partijen verwijzen ter ondersteuning van hun standpunt naar het arrest nr. 138/98 van 16 december 1998 van het Hof.

Daarenboven zijn de verzoekende partijen van oordeel dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen toezicht en gezag. Tot 1 december 2008 stond de autonome griffier als derde orgaan van de rechterlijke macht onder toezicht van de zetelende en staande magistraat en van de uitvoerende macht. Sinds 1 december 2008 bestaat de griffier niet langer als derde orgaan van de rechterlijke macht, maar valt hij onder het personeel dat die rechterlijke macht ondersteunt. Sindsdien staat de griffier onder het gezag en dus de eindverantwoordelijkheid van de zetelende magistraat. De griffier beschikt bijgevolg in de structuur van de rechterlijke orde niet langer over een wettelijke basis waarop hij kan terugvallen om zijn rol onafhankelijk te vervullen. De verzoekende partijen betogen dat wanneer de griffier of hoofdgriffier onder het gezag wordt geplaatst van de magistraat-korpschef, die griffier of hoofdgriffier niet langer kan worden beschouwd als een onafhankelijk derde orgaan van de rechterlijke macht.

A.4.2. De verzoekende partijen zijn verder van oordeel dat de artikelen 44, 1°, en 43 van de wet van 1 december 2013 een ongelijkheid van behandeling invoeren tussen, enerzijds, de griffiers die verbonden zijn aan een rechtbank of hof op gerechtelijk arrondissementeel niveau en, anderzijds, de griffiers die verbonden zijn aan de vrederechten, uitgezonderd voor Brussel en Eupen. De griffies bij de vrederechten, uitgezonderd voor Brussel en Eupen, kunnen geen hoofdgriffier of griffier benoemen, aangezien die hoofdgriffier of griffier dient te worden benoemd bij een griffie op gerechtelijk arrondissementeel niveau. Voor de vrederechten op gerechtelijk arrondissementeel niveau bestaat er echter geen griffie wegens gebrek aan een wettelijke basis. Iedere griffie bij een rechtbank vereist evenwel het bestaan van een hoofdgriffier, die de eindverantwoordelijkheid draagt. Ook voor dat onderscheid bestaat geen objectieve en redelijke verantwoording.

A.5. In het tweede onderdeel van het middel voeren de verzoekende partijen aan dat de artikelen 2, b) en c), en 44, 1°, van de wet van 1 december 2013, die de artikelen 58*bis* en 164, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek wijzigen, een gelijkheid van behandeling tussen, enerzijds, de leden van het gerechtspersoneel en, anderzijds, griffiers en hoofdgriffiers ongewijzigd laten, terwijl voor die gelijke behandeling geen redelijke verantwoording bestaat. De griffier wordt samen met het gerechtspersoneel onder het gezag van een magistraat-

korpschef geplaatst, terwijl de griffiers nog steeds een orgaan zijn van de rechterlijke macht en geenszins behoren tot het personeel van de zetel.

De verzoekende partijen besluiten dat door de bestreden bepalingen aan te nemen de wetgever andermaal ten onrechte heeft geoordeeld dat hij het statuut van de griffiers kon gelijkschakelen met dat van de parketjuristen, de referendarissen en de parketsecretarissen. Aldus heeft hij het arrest nr. 138/98 miskend, waaruit kan worden afgeleid dat er een fundamenteel verschil bestaat tussen die personeelsleden en de griffiers. Het feit dat het Hof inmiddels bij zijn arrest nr. 150/2008 van 30 oktober 2008 het beroep tot vernietiging van hoofdstuk II van de wet van 25 april 2007 « tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek inzonderheid met betrekking tot bepalingen inzake het gerechtspersoneel van het niveau A, de griffiers en de secretarissen en inzake de rechterlijke organisatie » heeft verworpen, doet daaraan geen afbreuk, vermits die verwerping het gevolg was van een onontvankelijk bevonden middel. In de bestreden bepalingen worden alle personeelsleden van het gerecht ten onrechte beschouwd als personen die de rechter in diens ambtsverrichtingen bijstaan, zonder rekening te houden met de centrale positie die de griffier inneemt ten gevolge van zijn specifieke taken en opdrachten. In dat verband verwijzen de verzoekende partijen tevens naar het advies dat de Raad van State uitbracht over het wetsontwerp dat tot de wet van 25 april 2007 en naar het arrest van de Raad van State nr. 218.060 van 16 februari 2012 heeft geleid.

A.6. Volgens de Ministerraad zijn artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 151 van de Grondwet niet van toepassing op de griffiers. Artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens heeft enkel betrekking op de onafhankelijkheid van de rechterlijke functie en dus niet op de positie van gerechtsmedewerkers. Daarenboven waarborgt artikel 151 van de Grondwet slechts de onafhankelijkheid van de leden van de rechterlijke macht en van het openbaar ministerie. Die bepaling is bijgevolg niet van toepassing op de griffiers. De Ministerraad merkt op dat de verzoekende partijen overigens zelf erkennen dat de onafhankelijkheid van de griffier niet grondwettelijk verankerd is.

A.7.1. Ten aanzien van het eerste onderdeel van het middel betwist de Ministerraad dat griffiers net als de magistraten behoren tot de rechterlijke orde en zij op grond van artikel 168 van het Gerechtelijk Wetboek een gerechtelijke functie uitoefenen en bijgevolg vergelijkbaar zijn met magistraten. In zijn arrest nr. 39/2004 van 17 maart 2004 heeft het Hof reeds erkend dat er wezenlijke verschilpunten bestaan tussen griffiers en magistraten. Griffiers beschikken niet over dezelfde grondwettelijke waarborgen en hebben geen voorrang van rechtsmacht. Zij vervullen een ondersteunende, administratieve en procedurele rol, weliswaar van wezenlijk belang voor de goede rechtsbedeling, maar niet vergelijkbaar met de functie van een magistraat.

Volgens de Ministerraad is het redelijk verantwoord dat er voor de griffiers, die meewerken aan het optimaal functioneren van de rechtbank, niet in een onderscheiden korpschef wordt voorzien. Het verschil in behandeling steunt op een pertinent criterium en veroorzaakt ook geen kennelijk onevenredige gevolgen. Het toezicht van de korpschef op de griffier wordt immers slechts uitzonderlijk uitgeoefend. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de hoofdgriffier de leiding heeft over de griffie en slechts wanneer hij zelf disfunctioneert in contact zal komen met de korpschef. Hieruit blijkt ook, volgens de Ministerraad, dat er geen gezagsrelatie tussen magistraten en griffiers in het leven is geroepen door artikel 164 van het Gerechtelijk Wetboek. Het toezicht uitgeoefend door de korpschef doet geen afbreuk aan de onafhankelijkheid van de hoofdgriffier of griffier.

A.7.2. De Ministerraad meent verder dat de verzoekende partijen verkeerdelijk stellen dat er geen hoofdgriffier zou kunnen worden benoemd op gerechtelijk arrondissementeel niveau omdat daar geen wettelijke basis voor zou zijn. Uit de artikelen 157 en 163 van het Gerechtelijk Wetboek leiden de verzoekende partijen af dat griffiers steeds aan een griffie moeten zijn verbonden. Aangezien de hoofdgriffier van de vrederechten van het gerechtelijk arrondissement niet aan een griffie verbonden is, zou dat ambt niet kunnen worden betrokken. Volgens de Ministerraad berust het standpunt op een vergissing. Het ambt van hoofdgriffier van de vrederechten en politierechtbanken is immers niet verbonden aan een welbepaalde griffie. Het bestaan van dat ambt vindt zijn wettelijke basis in artikel 164 van het Gerechtelijk Wetboek, dat als bijzondere regel afwijkt van de artikelen 157 en 163 van het Gerechtelijk Wetboek.

Steunend op de parlementaire voorbereiding, stelt de Ministerraad dat het ambt van hoofdgriffier bij de vrederechten werd afgeschaft omdat een hoofdgriffier op gerechtelijk arrondissementeel niveau zich zou kwijten van de taken inzake beheer van de verschillende griffies. De functie van hoofdgriffier is immers geëvolueerd naar een managementfunctie. De afschaffing van het ambt van hoofdgriffier bij de vrederechten is dan ook pertinent, aangezien de hoofdgriffier slechts beperkte managementstaken uitvoerde.

Daarenboven heeft die afschaffing volgens de Ministerraad geen kennelijk onredelijke gevolgen voor de hoofdgriffiers. De hoofdgriffiers die reeds in functie zijn, behouden hun huidige wedde en zullen als afdelingsgriffier de hoofdgriffier bijstaan bij de leiding van de griffies van de vrederechten binnen het gerechtelijk arrondissement (artikel 158 van de wet van 1 december 2013, zoals gewijzigd bij artikel 8 van de wet van 21 maart 2014). Bovendien voorziet de wetgever in de creatie van een griffier-hoofd van dienst die verantwoordelijk zal zijn voor het beheer van de griffies van een aantal vrederechten (artikel 115 van de wet van 1 december 2013). De Ministerraad is ten slotte van oordeel dat de bestreden bepalingen de rechtsprekende taken van de vrederechter niet in het gedrang brengen, aangezien de taken van de griffier bij een vrederecht vooral juridisch van aard zijn.

A.8. Ten aanzien van het tweede onderdeel van het middel merkt de Ministerraad op dat de griffiers niet op dezelfde wijze worden behandeld als het gerechtspersoneel, aangezien de griffie onder leiding staat van een hoofdgriffier die slechts zal worden onderworpen aan het toezicht van de korpschef bij het slecht functioneren van de griffie. In tegenstelling tot de griffiers zijn de referendarissen en parketjuristen onderworpen aan het rechtstreekse gezag van de korpschef.

A.9. Het enige middel in de zaak nr. 5921 is gericht tegen de artikelen 44, 45, 115 en 158 van de wet van 1 december 2013 en tegen artikel 8 van de wet van 21 maart 2014 houdende wijziging van de wet van 1 december 2013 tot hervorming van de gerechtelijke arrondissementen en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde.

Het middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. In de bestreden bepalingen wordt volgens de verzoekende partijen een niet-objectief en niet redelijk verantwoord verschil in behandeling ingevoerd tussen de huidige hoofdgriffiers, al naargelang die zijn benoemd binnen het gerechtelijk arrondissement Brussel of Eupen, dan wel binnen een ander gerechtelijk arrondissement.

A.10.1. Volgens artikel 164 van het Gerechtelijk Wetboek is er in het gerechtelijk arrondissement Brussel een hoofdgriffier in elk vrederecht en in elke politierechtbank en blijven de huidige hoofdgriffiers hun functie verder uitoefenen. In Halle-Vilvoorde wordt in een bijzondere overgangsregeling voorzien op grond van artikel 158/3 van de wet van 1 december 2013, zoals ingevoerd bij artikel 11 van de wet van 21 maart 2014. In het gerechtelijk arrondissement Brussel blijven de huidige hoofdgriffiers dus functioneren als autonome hoofdgriffier per vrederecht, terwijl zij elders taken en verantwoordelijkheden verliezen en een uitvoerende taakstelling krijgen. In het gerechtelijk arrondissement Brussel zullen de hoofdgriffiers rechtstreeks onder het gezag en toezicht van de korpschef van de magistratuur staan, terwijl zij elders onder het gezag en toezicht van de nieuwe hoofdgriffier komen te staan die vervolgens op zijn beurt onder het gezag en toezicht van een magistraat op gerechtelijk arrondissementeel niveau valt.

Voor de huidige hoofdgriffiers bij de vrederechten in het gerechtelijk arrondissement Brussel is de nieuwe regeling duidelijk. Zij dienen niet in concurrentie te treden voor het behoud van hun benoeming als hoofdgriffier. In de andere gerechtelijke arrondissementen is de overgangsregeling volstrekt onzeker : de huidige hoofdgriffiers moeten onderling in concurrentie treden voor de benoeming als hoofdgriffier of griffier-hoofd van dienst en bepaalde hoofdgriffiers worden bovendien uitgesloten van die mogelijkheid. De huidige hoofdgriffiers van de vrederechten zijn immers ingeschaald op het niveau A22 of A23, terwijl artikel 158 van de wet van 1 december 2013, zoals gewijzigd bij artikel 8 van de wet van 21 maart 2014, een benoeming in klasse A3 vereist. Bijgevolg komen die niet automatisch allemaal in aanmerking voor de benoeming als nieuwe hoofdgriffier en dit terwijl de hoofdgriffiers in het gerechtelijk arrondissement Brussel ongeacht hun huidige niveau als hoofdgriffier benoemd blijven in de nieuwe regeling.

Bovendien is het onduidelijk of artikel 158 van de wet van 1 december 2013, zoals gewijzigd bij artikel 8 van de wet van 21 maart 2014, tot gevolg heeft dat alle hoofdgriffiers worden aangesteld als afdelingsgriffier, zeker aangezien er voor de vrederechten geen afdelingen zijn binnen een gerechtelijk arrondissement en de afdelingsgriffiers worden aangewezen uit de griffiers-hoofden van dienst, van wie er slechts drie zijn in het kader voor het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, terwijl er thans 29 hoofdgriffiers zijn.

A.10.2. De Ministerraad is van oordeel dat de verzoekende partijen de bestreden bepalingen verkeerd interpreteren. De artikelen 166 en 167 van het Gerechtelijk Wetboek, waaruit volgens de verzoekende partijen blijkt dat de afdelingsgriffiers worden gekozen uit de griffiers-hoofden van dienst, doen immers geen afbreuk aan artikel 158, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek. Die bepaling stelt uitdrukkelijk dat de hoofdgriffiers

die in functie zijn op het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet van 1 december 2013, door de hoofdgriffier worden aangewezen als afdelingsgriffier. Daarnaast kan de hoofdgriffier, op grond van artikel 167 van het Gerechtelijk Wetboek, een of meer griffiers-hoofden van dienst aanwijzen als afdelingsgriffiers om hem bij te staan in de leiding van de griffie. Het maximumaantal van die griffiers wordt vastgelegd in artikel 115 van de wet van 1 december 2013. Van enige onduidelijkheid is dan ook geen sprake.

Daarenboven merkt de Ministerraad op dat het onderscheid niet voortvloeit uit de bestreden wetten, maar wel uit het gebrek aan invoeging van eenzelfde systeem voor de hoofdgriffiers van de vrederechten in het gerechtelijk arrondissement Brussel. Verwijzend naar de rechtspraak van het Hof, oordeelt de Ministerraad dat de opmerkingen van de verzoekende partijen niet kunnen leiden tot de ongrondwettigheid van de bestreden bepalingen.

A.10.3. De verzoekende partijen bemerken dat de bovenvermelde interpretatie van de Ministerraad niet duidelijk uit de bestreden bepalingen voortvloeit en bovendien tal van vragen doet rijzen. Uit artikel 158 van de wet van 1 december 2013 kan niet zonder meer worden afgeleid dat elke huidige hoofdgriffier die niet de nieuwe hoofdgriffier wordt, sowieso wordt aangewezen als afdelingsgriffier. Volgens de verzoekende partijen kan die bepaling evenzeer betekenen dat de nieuwe hoofdgriffier, als hij een of meer afdelingsgriffiers aanwijst, dit moet doen onder de huidige hoofdgriffiers. Anders rijst de vraag waarom artikel 158 van de wet van 1 december 2013 erin zou voorzien dat de aanwijzing als afdelingsgriffier moet gebeuren door de nieuwe hoofdgriffier. Indien de aanwijzing als afdelingsgriffier sowieso voor elke huidige hoofdgriffier geldt, dan volstaat het om dit rechtstreeks te laten voortvloeien uit de wet. Een aanwijzing door de nieuwe hoofdgriffier is dan overbodig.

Indien de interpretatie van de Ministerraad gevolgd wordt, zou dit ervoor zorgen dat elke huidige hoofdgriffier krachtens de wet afdelingsgriffier zou worden, zo ook de huidige hoofdgriffiers die griffier-hoofd van dienst worden. De toepassing van artikel 167 van het Gerechtelijk Wetboek, waarbij de hoofdgriffier een of meer griffiers-hoofden van dienst als afdelingsgriffier aanwijst, lijkt dan uitgesloten volgens de verzoekende partijen. De interpretatie van de Ministerraad is ook verwonderlijk, aangezien de afdelingsgriffier overeenkomstig artikel 167 van het Gerechtelijk Wetboek een specifieke functie heeft op het niveau van de griffiers-hoofden van dienst. Het is volgens de verzoekende partijen onduidelijk hoe die afdelingsgriffiers zich in de organisatiestructuur verhouden ten aanzien van de griffiers-hoofden van dienst die zelf tevens afdelingsgriffier zijn. Bovendien is het volstrekt onduidelijk over welke « afdelingen » het hier zou gaan, aangezien het Gerechtelijk Wetboek niet in afdelingen voorziet voor de vrederechten, in tegenstelling tot de politierechtbanken.

De verzoekende partijen vrezen dat de interpretatie van de Ministerraad op termijn tot aberrante situaties zal leiden. Het is immers onduidelijk wat er zal gebeuren wanneer die afdelingsgriffiers krachtens artikel 157 van de wet van 1 december 2013 stilaan uit het kader verdwijnen. De vraag rijst dan of de afdelingen, waarin niet wettelijk is voorzien voor de vrederechten, van de resterende afdelingsgriffiers zullen worden vergroot. Daarenboven kan een griffier-hoofd van dienst in dienst treden die geen hoofdgriffier was binnen het oude stelsel en zich geconfronteerd ziet met tal van afdelingsgriffiers. Het is onduidelijk waar die griffier-hoofd van dienst zich bevindt in de organisatiestructuur ten opzicht van die afdelingsgriffiers.

De verzoekende partijen benadrukken dat het verschil in behandeling wel degelijk wordt gecreëerd door de bestreden bepalingen. Het is immers in de bestreden bepalingen dat expliciet uitzonderingen worden gemaakt voor de gerechtelijke arrondissementen Brussel en Eupen. In de parlementaire voorbereiding wordt bevestigd dat de wet van 1 december 2013 het hertekenen van de rechterlijke organisatie in haar geheel beoogt. De verzoekende partijen wijzen erop dat in artikel 164 van het Gerechtelijk Wetboek, zoals gewijzigd bij artikel 44 van de wet van 1 december 2013, de uitzonderingen die worden gemaakt voor Brussel en Eupen rechtstreeks zijn opgenomen. In tegenstelling tot wat de Ministerraad beweert, vloeit het verschil in behandeling niet voort uit de ontstentenis van een soortgelijke regeling voor de vrederechten en de politierechtbanken in het gerechtelijk arrondissement Brussel. De wettelijke regeling ontbreekt niet, maar voorziet in een uitzondering voor Brussel, waardoor ze het verschil in behandeling in het leven roept.

A.11.1. De verzoekende partijen zijn daarnaast van oordeel dat de huidige hoofdgriffiers in aanzienlijke mate hun specifieke autonomie en verantwoordelijkheid verliezen. De nieuwe hoofdgriffier wordt belast met de leiding van de griffie en staat daarbij onder het gezag en toezicht van de korpschef. De nieuwe hoofdgriffier verdeelt de taken onder de leden en het personeel van de griffie en wijst de griffiers aan die de magistraten bijstaan. De huidige hoofdgriffiers, toekomstige ere-hoofdgriffiers, daarentegen, zullen onder hiërarchisch gezag, toezicht en verantwoordelijkheid van de nieuwe hoofdgriffier de uitvoerende griffietaken verrichten zoals

beschreven in de artikelen 168 en 169 van het Gerechtelijk Wetboek. De rechtstreekse verantwoordelijkheid op het kantonale niveau wordt verlaten, terwijl die behouden blijft in het gerechtelijk arrondissement Brussel. Het verschil met de overgangsregeling voor de huidige hoofdgriffiers in het gerechtelijk arrondissement Brussel is bijgevolg aanzienlijk.

Het verschil in behandeling ten aanzien van het gerechtelijk arrondissement Brussel wordt in de parlementaire voorbereiding verantwoord door het ontbreken van een overkoepelend beheer. Zowel de afdeling wetgeving van de Raad van State als verscheidene parlementsleden hebben volgens de verzoekende partijen terecht het onderscheid in behandeling ten aanzien van het gerechtelijk arrondissement Brussel bekritiseerd. De verzoekende partijen zijn van oordeel dat het ontbreken van een gerechtelijk arrondissementele hoofdstructuur voor de vrederechten en politierechtbanken in het gerechtelijk arrondissement Brussel het gemaakte onderscheid niet kan verantwoorden. Het ontbreken van een dergelijke structuur bleek voor de politierechtbanken in Halle-Vilvoorde en voor de vrederechten en politierechtbank in Eupen geen belemmering te zijn om te voorzien in een overkoepelende hoofdgriffier. Er lijkt dan ook geen redelijk verband te bestaan tussen de opgegeven verantwoording en het verschil in behandeling.

Daarnaast is volgens de verzoekende partijen de keuze voor het ontbreken van een gerechtelijk arrondissementele hoofdstructuur voor de vrederechten en de politierechtbank in Brussel, in afwijking van de regeling elders, niet redelijk te verantwoorden. In de parlementaire voorbereiding wordt gesteld dat een hoofdstructuur vereist dat de vrederechten zouden moeten worden ontubbeld in Nederlandstalige en Franstalige vrederechters met een Nederlandstalige en een Franstalige voorzitter van de vrederechters en politierechters, wat zou leiden tot twee korpschefs die beiden bevoegd zijn voor het besturen van de tweetalige vrederechten en daarnaast voor de eentalige politierechtbanken. De verzoekende partijen merken echter op dat ook in het gerechtelijk arrondissement Brussel werd voorzien in korpsoversten voor de vrederechters en politierechters. In artikel 72*bis* en 186*bis* van het Gerechtelijk Wetboek zijn voorzitters van de rechtbanken van eerste aanleg aangewezen als korpschef voor de vrederechters en de politierechters met een complexe regeling die rekening houdt met de taal. De verzoekende partijen zien niet in waarom die regeling niet zou kunnen worden doorgetrokken in het raam van de hervorming doorgevoerd in de wet van 1 december 2013, door tevens te voorzien in een vergelijkbare overkoepelende structuur voor de vrederechten en de politierechtbanken die tegelijk rekening houdt met de specifieke situatie in Brussel. Dit wordt ook opgemerkt door de afdeling wetgeving van de Raad van State in haar advies.

Minstens was volgens de verzoekende partijen een regeling mogelijk die een veel minder doorgedreven verschil in behandeling met zich meebracht. Ten eerste had de wetgever, zelfs bij gebreke aan een eigen korpsoverste voor de vrederechten en de politierechtbank, in overkoepelende hoofdgriffiers kunnen voorzien onder het gezag en toezicht van de korpsoversten zoals bepaald in artikel 186*bis* van het Gerechtelijk Wetboek. In het gerechtelijk arrondissement Eupen is immers eveneens daarin voorzien en voor de politierechtbanken van Halle-Vilvoorde wordt dit deels zo uitgewerkt. Ten tweede had de wetgever wel degelijk kunnen voorzien in eigen korpsoversten voor de vrederechten en de politierechtbank parallel aan de regeling waarin is voorzien in de artikelen 72*bis* en 186*bis* van het Gerechtelijk Wetboek.

A.11.2. De Ministerraad merkt op dat de wetgever geen aparte korpschef voor alle vrederechters en politierechters heeft voorzien in het gerechtelijk arrondissement Brussel, gelet op de specifieke situatie van Brussel. In tegenstelling tot de rechtbanken zijn de vrederechters in Brussel niet ontubbeld in Nederlandstalige en Franstalige vrederechters. Indien men zou kiezen voor een Nederlandstalige en een Franstalige voorzitter van de vrederechters en politierechters zou dit leiden tot twee korpschefs die beiden gelijk bevoegd zijn voor het besturen van de tweetalige vrederechten en daarnaast voor de eentalige politierechtbanken. De wetgever heeft bijgevolg ervoor gekozen om niet in dezelfde regeling te voorzien voor de vrederechters van het gerechtelijk arrondissement Brussel omdat die niet onderverdeeld werden naargelang hun taal, hetgeen wel het geval was voor de politierechters.

Volgens de Ministerraad kon de wetgever van oordeel zijn dat het niet noodzakelijk was om, gelet op hun tweetaligheid en de nabijheid ten opzichte van de burger, eentalige korpsen van vrederechters te creëren. In de parlementaire voorbereiding werd verduidelijkt dat de huidige hoofdgriffiers in de politierechtbanken en de vrederechten van het gerechtelijk arrondissement Brussel behouden blijven, omdat niet voorzien is in een overkoepelend beheer met de voorzitter van de vrederechters en de rechters in de politierechtbank. Aangezien er geen korpschef bestaat voor de vrederechten en politierechtbanken, kon er ook geen hoofdgriffier voor de vrederechten zijn die samenwerkt met de korpschef van de vrederechters.

Verder acht de Ministerraad de vergelijking van de verzoekende partijen met het gerechtelijk arrondissement Eupen niet pertinent. Ook al bestaat er in het gerechtelijk arrondissement Eupen evenmin een overkoepelende structuur voor de politierechtbanken en de vrederechten en is er toch slechts één hoofdgriffier voor zowel de rechtbank van koophandel, de arbeidsrechtbank, de vrederechten en de politierechtbank, er is wel één korpschef voor al die rechtbanken.

De afdeling wetgeving van de Raad van State kaartte het gebrek aan motivering voor het ontbreken van een specifieke korpschef voor de vrederechters in het gerechtelijk arrondissement Brussel aan en stelde dat niets zou beletten dat in een Franstalige en Nederlandstalige voorzitter van de vrederechters en de politierechters zou worden voorzien. De Ministerraad wijst echter erop dat die opmerking voorbijgaat aan het gegeven dat de wijzigingen met betrekking tot de korpschefs van de vrederechten en politierechtbanken in het gerechtelijk arrondissement Brussel reeds gemaakt werden door de wet van 19 juli 2012. Tijdens de bespreking van die wet heeft de afdeling wetgeving van de Raad van State dergelijke opmerkingen niet laten gelden.

De Ministerraad beklemtoont dat indien in eenzelfde regeling zou worden voorzien voor het gerechtelijk arrondissement Brussel, dit ertoe zou leiden dat elke voorzitter bevoegd zou zijn voor alle vrederechters, ongeacht de taalaanhorigheid van de rechter in kwestie. De Ministerraad verwijst naar de parlementaire voorbereiding, waarin wordt gesteld dat het wellicht onmogelijk was die aangelegenheid op een andere manier te regelen, gelet op de buitensporige complexiteit die de hervorming van het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde met zich heeft meegebracht. De Ministerraad is bijgevolg van oordeel dat wel werd gerechtvaardigd waarom de hervorming doorgevoerd voor de griffiers niet van toepassing is voor het gerechtelijk arrondissement Brussel.

De kritiek van de verzoekende partijen dat minstens een regeling mogelijk zou geweest zijn die een veel minder doorgedreven verschil in behandeling met zich mee had gebracht, is volgens de Ministerraad laattijdig. Die kritiek is immers gericht op artikel 19 van de wet van 19 juli 2012 en kan dan ook niet worden betrokken op het grondwettigheidsonderzoek van de bepalingen van de wet van 1 december 2013.

A.11.3. De verzoekende partijen merken op dat de Ministerraad het verschil in behandeling tussen de huidige hoofdgriffiers in Brussel en de huidige hoofdgriffiers in de overige gerechtelijke arrondissementen niet wezenlijk betwist. Bovendien blijken de partijen het eens te zijn over de motieven die in de parlementaire voorbereiding worden opgeworpen om het verschil in behandeling te verantwoorden: het gebrek aan ontdubbelen van de vrederechters in Brussel in Nederlandstalige en Franstalige vrederechters, het ontbreken van een overkoepelend beheer met een voorzitter van de vrederechters en politierechters en de wens om de regeling van het akkoord over Brussel-Halle-Vilvoorde te behouden. De verzoekende partijen menen dat de Ministerraad zich beperkt tot het weergeven van die motieven zonder het betoog van de verzoekende partijen ook inhoudelijk te weerleggen.

Zij betwisten dat het bestaan van één korpschef voor rechtbank van koophandel, de arbeidsrechtbank, de vrederechten en de politierechtbank in Eupen, de vergelijking met het gerechtelijk arrondissement Eupen niet pertinent maakt. Volgens de verzoekende partijen is er geen enkele reden om te stellen dat er maar met overkoepelende hoofdgriffiers kan worden gewerkt indien er slechts één korpschef is.

De verzoekende partijen merken op dat de Ministerraad zich voor het overige beperkt tot de stelling dat de wijzigingen met betrekking tot de korpschefs van de vrederechten en politierechtbanken in het gerechtelijk arrondissement Brussel reeds gemaakt werden door de wet van 19 juli 2012, zodat hun kritiek laattijdig zou zijn. De verzoekende partijen benadrukken nogmaals dat het verschil in behandeling wel degelijk voortvloeit uit de bestreden bepalingen die een regeling voor alle gerechtelijke arrondissementen inhouden en uitdrukkelijk voorzien in uitzonderingen voor de gerechtelijke arrondissementen Brussel en Eupen.

Volgens de verzoekende partijen zou het verhelpen van het verschil in behandeling bovendien niet raken aan de beginselen van het akkoord over Brussel-Halle-Vilvoorde of het taalevenwicht. Daarenboven impliceert het gebrek aan opmerkingen, tijdens de bespreking van de wet van 19 juli 2012, van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij de Brusselse regeling, volgens de verzoekende partijen, niet dat die regeling daarom niet discriminatoir zou kunnen zijn. Bovendien bestond op dat ogenblik nog niet de regeling ingevoerd ingevolge de wet van 1 december 2013, zodat de Raad van State de Brusselse regeling niet kon toetsen aan de thans voorliggende regeling.

A.12. Ten slotte zien de verzoekende partijen geen objectieve en redelijke verantwoording voor het onderscheid tussen de huidige hoofdgriffiers in Brussel en de huidige hoofdgriffiers in de overige gerechtelijke

arrondissementen inzake benoemingsvoorwaarden. De huidige hoofdgriffiers in Brussel moeten niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 158 van de wet van 1 december 2013, zoals gewijzigd bij artikel 8 van de wet van 21 maart 2014, om de benoeming als hoofdgriffier te behouden, terwijl de huidige hoofdgriffiers in de overige gerechtelijke arrondissementen moeten voldoen aan bijkomende voorwaarden, waaraan niet alle huidige hoofdgriffiers voldoen, om te kunnen meedingen voor een benoeming als nieuwe hoofdgriffier.

- B -

B.1.1. De verzoekende partijen in de zaak nr. 5918 vorderen de vernietiging van de artikelen 2, 43 en 44, 1° en 2°, van de wet van 1 december 2013 tot hervorming van de gerechtelijke arrondissementen en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde (hierna : de wet van 1 december 2013). De verzoekende partijen in de zaak nr. 5921 vorderen de vernietiging van de artikelen 44, 45, 115 en 158 van de wet van 1 december 2013 en van artikel 8 van de wet van 21 maart 2014 houdende wijziging van de wet van 1 december 2013 tot hervorming van de gerechtelijke arrondissementen en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde (hierna : de wet van 21 maart 2014).

B.1.2. De bestreden artikelen van de wet van 1 december 2013 bepalen :

« Art. 2. In artikel 58*bis* van het Gerechtelijk Wetboek, ingevoegd bij de wet van 22 december 1998 en laatstelijk gewijzigd bij de wet van 19 juli 2012, worden volgende wijzigingen aangebracht :

a) in de bepaling onder 1° worden de woorden ‘ toegevoegd vrederechter ’, ‘ toegevoegd rechter in de politierechtbank ’, ‘ en toegevoegd rechter ’, ‘ toegevoegd substituut-procureur des Konings ’, ‘ en toegevoegd substituut-arbeidsauditeur ’ opgeheven;

b) in de bepaling onder 2° worden de woorden ‘ voorzitter van de vrederechters en rechters in de politierechtbank, ’ ingevoegd tussen de woorden ‘ van koophandel, ’ en de woorden ‘ procureur des Konings ’;

c) in de bepaling onder 3° worden de woorden ‘ afdelingsvoorzitter of ’ ingevoegd tussen de woorden ‘ mandaten van ’ en het woord ‘ ondervoorzitter ’ en worden de woorden ‘ ondervoorzitter van de vrederechters en rechters in de politierechtbank, afdelingsprocureur, afdelingsauditeur, ’ ingevoegd tussen de woorden ‘ rechtbank van koophandel ’ en de woorden ‘ eerste substituut-procureur des Konings ’ ».

« Art. 43. Artikel 159 van hetzelfde Wetboek, hersteld bij de wet van 25 april 2007, wordt aangevuld met drie leden, luidende :

‘ Onverminderd de artikelen 164 en 173 wordt het gerechtspersoneel van niveau A en B benoemd in een arrondissement. Het gerechtspersoneel van niveau C en D wordt benoemd in het arrondissement, dan wel in een of twee afdelingen indien de rechtbank uit meerdere afdelingen bestaat. In de vredegerichten wordt het gerechtspersoneel van niveau C en D benoemd in een kanton. Door de benoeming in het arrondissement is het gerechtspersoneel van niveau A en B in de vredegerichten van rechtswege benoemd in alle kantons.

De hoofdgriffier van de rechtbank van koophandel en de arbeidsrechtbank kan een personeelslid van niveau A en B met zijn instemming aanwijzen in een ander arrondissement.

De hoofdgriffier kan een personeelslid van niveau C of D met zijn instemming aanwijzen in een andere afdeling. De hoofdgriffier van de vredegerichten en de politierechtbank van het arrondissement kan een personeelslid van niveau C of D, met zijn instemming, aanwijzen in een ander kanton van het arrondissement of in een afdeling van de politierechtbank. ’ ».

« Art. 44. In artikel 164 van hetzelfde Wetboek, vervangen bij de wet van 25 april 2007, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° het eerste lid wordt vervangen als volgt :

‘ Er is een hoofdgriffier in elk hof of elke rechtbank en, met uitzondering in Brussel en Eupen in elk arrondissement voor de politierechtbank en vredegerichten. ’;

2° in het tweede lid worden de woorden ‘ de oudst benoemde politierechter of de vrederechter ’ opgeheven;

3° het artikel wordt aangevuld met twee leden, luidende :

‘ In het arrondissement Brussel is er een hoofdgriffier, in elk vredegericht en in elke politierechtbank.

In het arrondissement Eupen oefent de hoofdgriffier van de rechtbank van eerste aanleg de bevoegdheden uit van hoofdgriffier bij de arbeidsrechtbank, de rechtbank van koophandel, de politierechtbank en de vredegerichten. ’ ».

« Art. 45. Artikel 167 van hetzelfde Wetboek, vervangen bij de wet van 25 april 2007, wordt aangevuld met de volgende zin :

‘ De hoofdgriffier kan een of meer griffiers-hoofden van dienst aanwijzen als afdelingsgriffier om hem bij te staan bij de leiding van een afdeling, onverminderd de taken en bijstand bedoeld in artikel 168. ’ ».

« Art. 115. In dezelfde wet wordt een artikel 2 ingevoegd, luidende :

‘ Art. 2. De kaders van de mandaten van voorzitters en ondervoorzitters van de vrederechters en rechters in de politierechtbank, alsmede het kader van de hoofdgriffiers van de vredegerechten en de politierechtbanken, wordt als volgt bepaald :

Voorzitter van de vrederechters en rechters in de politierechtbank	Ondervoorzitter van de vrederechters en rechters in de politierechtbank	Hoofdgriffier van de vredegerechten en de politierechtbanken	Griffiers hoofden van dienst	Arrondissement
1	1	1	3	Antwerpen
1	1	1	2	Limburg
1	1	1	1	Leuven
1	1	1	1	Waals Brabant
1	1	1	3	Oost-Vlaanderen
1	1	1	2	West-Vlaanderen
1	1	1	2	Luik
1	1	1	1	Luxemburg
1	1	1	1	Namen
1	1	1	3	Henegouwen

’ ».

« Art. 158. Wanneer ingevolge de bepalingen van deze wet, door samenvoeging van de arrondissementen, meerdere hoofdgriffiers aanwezig zijn in een uitgebreide rechtbank of in vredegerechten, wordt een nieuwe hoofdgriffier benoemd in die rechtbank of in het arrondissement wat betreft de vredegerechten en de politierechtbank via de vergelijkende selectie bedoeld in artikel 262, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek. De hoofdgriffiers die in functie zijn op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze bepaling, kunnen deelnemen aan deze selectie.

De overige hoofdgriffiers behouden hun loon en dragen de eretitel van hun vroegere functie. De nieuwe hoofdgriffier wijst hen aan als afdelingsgriffier om hem bij te staan bij de leiding van de afdelingen of vredegerechten ».

B.1.3. Het bestreden artikel 8 van de wet van 21 maart 2014 bepaalt :

« In artikel 158 van dezelfde wet, wordt het eerste lid vervangen door wat volgt :

‘ Een nieuwe hoofdgriffier wordt benoemd in elke nieuwe rechtbank, bij de rechtbank van eerste aanleg te Eupen, alsook in het arrondissement wat betreft de vredegerechten en de politierechtbank. In afwijking van artikel 274 van het Gerechtelijk Wetboek wordt in de vacante betrekking voorzien door een beroep te doen op het gerechtspersoneel dat voldoet aan de reglementaire voorwaarden voor de vakklasse A3 in het niveau A en dat er aanspraak op kan maken door bevordering, of op het gerechtspersoneel dat reeds benoemd is in de vakklasse A3 met de titel van hoofdgriffier. ’ ».

B.2. De wet van 1 december 2013 heeft tot doel de rechterlijke organisatie te hertekenen om een beter bestuur en een grotere efficiëntie te bekomen, de achterstand weg te werken, sneller recht te spreken en kwaliteitsvolle rechtspraak en betere dienstverlening te verzekeren (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/001, pp. 6-7). Om die doelstellingen te bereiken, voert de wet in de eerste plaats een schaalvergroting door en worden twaalf arrondissementen gecreëerd door middel van een fusie van de voorheen bestaande 27 arrondissementen. De nieuwe arrondissementen vallen samen met de provincies, met uitzondering van een afzonderlijk arrondissement voor Brussel en voor Eupen. Die schaalvergroting moet volgens de wetgever de kans bieden om middelen en beleidsbevoegdheden over te hevelen vanuit het centrale niveau en moet mee een einde maken aan de versnippering van mensen en middelen (*ibid.*, p. 7). In de tweede plaats worden de bestaande mogelijkheden van horizontale mobiliteit van magistraten en gerechtspersoneel verder uitgebouwd. De schaalvergroting en de uitbouw van horizontale mobiliteit zouden moeten toelaten dat magistraten en gerechtspersoneel beter kunnen worden ingezet naar gelang van de werklust en van hun specialisatie (*ibid.*, pp. 7-8).

De vrederechten blijven georganiseerd per kanton. Het beheer ervan gebeurt evenwel, behalve voor Brussel en voor Eupen, op het niveau van het arrondissement. Aangezien de hoofdgriffier voortaan een grotere rol in dat beheer heeft door ondersteuning te geven aan de korpschefs voor het personeelsbeleid, het financieel beleid en de informatica, heeft de wetgever het niet langer aangewezen geacht om, behalve voor Brussel en voor Eupen, een hoofdgriffier per vrederecht te behouden (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2855/001, p. 15).

B.3. Volgens de verzoekende partijen in de zaak nr. 5918 zou in de artikelen 2 en 44, 2°, van de wet van 1 december 2013 een niet redelijk verantwoord verschil in behandeling worden bevestigd tussen, enerzijds, magistraten van de zetel en van het openbaar ministerie en, anderzijds, griffiers en hoofdgriffiers, terwijl zij allen orgaan van de rechterlijke macht en lid van de rechterlijke orde zouden zijn. Zo zou de hoofdgriffier nog steeds onder het gezag van een ander orgaan van de rechterlijke macht staan, namelijk onder het gezag van een « magistraat-korpschef », terwijl dit voor magistraten niet het geval is. In de bestreden bepalingen zou tevens een niet redelijk verantwoorde gelijke behandeling worden bevestigd van, enerzijds, de leden van het gerechtspersoneel en, anderzijds, de griffiers en de

hoofdgriffiers, terwijl uitsluitend die laatste orgaan van de rechterlijke macht en lid van de rechterlijke orde zouden zijn.

B.4. Het bestreden artikel 2 van de wet van 1 december 2013 wijzigt artikel 58*bis*, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek, dat de mandaten opsomt waarvan de titularissen als korpschef in de magistratuur optreden. Ingevolge de hertekening van de territoriale structuur van de rechtbanken voegt de bestreden bepaling hier de titularis van het mandaat van « voorzitter van de vrederechters en rechters in de politierechtbank » aan toe.

Daarmee samenhangend heft het bestreden artikel 44, 2°, van de wet van 1 december 2013 de woorden « de oudst benoemde politierechter of de vrederechter » op in artikel 164, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, aangezien de bestreden wet de nieuwe functie « voorzitter van de vrederechters en rechters in de politierechtbank » invoert en deze als een functie van korpschef beschouwt.

B.5.1. De Ministerraad is van oordeel dat het beroep in de zaak nr. 5918 onontvankelijk is wegens laattijdigheid en gebrek aan belang, in zoverre het gericht is tegen het bestreden artikel 2 van de wet van 1 december 2013, aangezien de functie van korpschef reeds werd ingevoerd door vroegere wetgeving, en de bestreden bepalingen geen betrekking hebben op de rechtssituatie van de griffiers.

B.5.2. Een beroep dat gericht is tegen een verschil in behandeling dat niet uit de bestreden wet voortvloeit, maar reeds is vervat in een vroegere wet, is niet ontvankelijk.

Wanneer de wetgever in een nieuwe wetgeving echter een oude bepaling overneemt en zich op die wijze de inhoud ervan toe-eigent, kan tegen de overgenomen bepaling een beroep worden ingesteld binnen zes maanden na de bekendmaking ervan.

Bijgevolg moet worden nagegaan of het middel tegen nieuwe bepalingen gericht is dan wel of het niet-gewijzigde bepalingen betreft en of de bestreden bepalingen de verzoekende partijen ongunstig raken.

B.5.3. Het mandaat van korpschef, zoals bedoeld in artikel 58*bis*, 2°, van het Gerechtelijk Wetboek, werd ingevoerd bij artikel 2 van de wet van 22 december 1998 tot

wijziging van sommige bepalingen van deel II van het Gerechtelijk Wetboek met betrekking tot de Hoge Raad voor de Justitie, de benoeming en aanwijzing van magistraten en tot invoering van een evaluatiesysteem. Die bepaling werd sindsdien meermaals gewijzigd.

Het bestreden artikel 2 van de wet van 1 december 2013 beperkt zich ertoe om, ingevolge de gewijzigde territoriale bevoegdheid van de rechtbanken, aan de titularissen van het mandaat van korpschef de voorzitter van de vrederechters en rechters in de politierechtbank toe te voegen. Aldus is die bepaling vreemd aan de rechtspositie van de griffiers, zoals geregeld in de artikelen 163 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek.

B.5.4. Het aangeklaagde verschil in behandeling vloeit evenmin voort uit het bestreden artikel 44, 2°, van de wet van 1 december 2013 dat, in samenhang met het vermelde artikel 2, een aanpassing beoogt van de regeling inzake de korpschefs van de rechterlijke macht, doch voor het overige de regeling met betrekking tot de griffiers, zoals vervat in artikel 164 van het Gerechtelijk Wetboek, ongewijzigd laat.

B.5.5. De kritiek van de verzoekende partijen in de zaak nr. 5918 tegen het feit dat de wetgever een duaal model zou hebben ingevoerd binnen de rechterlijke organisatie, waardoor de griffier wordt behandeld als lid van het gerechtspersoneel en niet als een volwaardig derde orgaan van de rechterlijke organisatie, naast de rechters en het openbaar ministerie, is gericht tegen de wet van 25 april 2007 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek inzonderheid met betrekking tot bepalingen inzake het gerechtspersoneel van het niveau A, de griffiers en de secretarissen en inzake de rechterlijke organisatie (hierna : de wet van 25 april 2007) en niet tegen de bestreden bepalingen. Bij zijn arrest nr. 150/2008 van 30 oktober 2008 heeft het Hof het beroep tot vernietiging van hoofdstuk II van de voormelde wet van 25 april 2007 overigens verworpen.

B.6. Bijgevolg is het beroep in de zaak nr. 5918 niet ontvankelijk, in zoverre het gericht is tegen de artikelen 2 en 44, 2°, van de wet van 1 december 2013.

B.7. Ten aanzien van de artikelen 43 en 44, 1°, van de wet van 1 december 2013 voeren de verzoekende partijen in de zaak nr. 5918 aan dat zij een niet redelijk verantwoord verschil in behandeling invoeren tussen de griffies die verbonden zijn aan de hoven en rechtbanken op arrondissementeel niveau en de griffies die verbonden zijn aan de vrederechters,

uitgezonderd voor Brussel en Eupen. Zo zou het niet mogelijk zijn om een hoofdgriffier of een griffier te benoemen bij een vredegericht, aangezien die dienen te worden benoemd bij een griffie op arrondissementeel niveau en er voor wat de vredegerichten betreft op arrondissementeel niveau geen griffie bestaat, terwijl dit voor de andere griffies bij de hoven en rechtbanken wel het geval is. Aldus zouden de bestreden bepalingen strijdig zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 151 van de Grondwet en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.8.1. Volgens de Ministerraad zou artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens geen waarborgen ten aanzien van de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de griffier inhouden. De griffier zou op geen enkele wijze aan de eigenlijke rechtspraak deelnemen. Bijgevolg zou dat artikel 6 te dezen niet van toepassing zijn en zou die bepaling niet in samenhang kunnen worden gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Hetzelfde zou gelden voor artikel 151, § 1, van de Grondwet.

B.8.2. Artikel 151, § 1, eerste lid, van de Grondwet bepaalt :

« De rechters zijn onafhankelijk in de uitoefening van hun rechtsprekende bevoegdheden. Het openbaar ministerie is onafhankelijk in de individuele opsporing en vervolging onverminderd het recht van de bevoegde minister om de vervolging te bevelen en om de bindende richtlijnen van het strafrechtelijk beleid, inclusief die van het opsporings- en vervolgingsbeleid, vast te leggen ».

Die grondwetsbepaling waarborgt uitsluitend de onafhankelijkheid van de magistraten van de zetel en van het openbaar ministerie. Artikel 151, § 1, is niet van toepassing op de griffiers.

B.8.3. Artikel 6.1 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens bepaalt :

« Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld. [...] ».

Uit die verdragsbepaling kan niet worden afgeleid dat de daarin vermelde waarborgen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid van het gerecht ook betrekking zouden hebben op de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de griffier. Weliswaar is de griffier met

belangrijke taken in het kader van een behoorlijke rechtsbedeling belast, doch neemt hij - in tegenstelling tot de magistraten van de zetel en van het openbaar ministerie - niet deel aan de eigenlijke rechtsprekende functie of het daadwerkelijk op gang brengen van een vervolging.

B.8.4. Bijgevolg kan de schending, door de bestreden bepalingen, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 151, § 1 ervan en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, niet dienstig worden aangevoerd.

Het Hof beperkt zijn onderzoek van het middel tot de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.9.1. De vrederechten blijven in de gerechtelijke hervorming georganiseerd per kanton. De wet van 1 december 2013 zet de eerste stappen naar hun eigen beheer door de inrichting van een eigen directiecomité voor de vrederechten en de politierechtbank op het niveau van het arrondissement. In dat directiecomité hebben de voorzitter, een ondervoorzitter, die steeds een andere hoedanigheid heeft als de voorzitter, en de hoofdgriffier zitting (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/001, p. 15).

B.9.2. Volgens de wetgever is het niet langer verantwoord om een hoofdgriffier per vrederecht te houden, aangezien in het beheer op arrondissementeel niveau is voorzien, en de hoofdgriffier voortaan een grotere rol daarin heeft door ondersteuning te geven aan de korpschefs voor het personeelsbeleid, het financieel beleid en de informatica. Zo kunnen de griffiers in de vrederechten zich focussen op de jurisdictionele taken. Elke vrederechter behoudt een griffier voor die taken (*ibid.*).

De hoofdgriffier van de vrederechten en de politierechtbanken kan zich in de leiding over de griffie, die mogelijk gespreid is over meerdere afdelingen, laten bijstaan door een griffier-hoofd van dienst die hij daartoe aanwijst (*ibid.*, p. 36). Het aantal griffiers-hoofden van dienst per gerechtelijk arrondissement wordt bepaald in artikel 115 van de wet van 1 december 2013.

B.10.1. De verzoekende partijen in de zaak nr. 5918 menen ten onrechte dat, daar er op arrondissementeel niveau voor de vrederechten geen griffie bestaat, niet zou kunnen worden voorzien in ambten van hoofdgriffier van de vrederechten en de politierechtbanken.

Het ambt van hoofdgriffier van de vrederechten en de politierechtbanken vindt zijn wettelijke basis immers in artikel 44, 1°, van de wet van 1 december 2013, dat artikel 164 van het Gerechtelijk Wetboek wijzigt.

B.10.2. Daarenboven kunnen griffiers nog steeds worden benoemd bij de griffies die verbonden zijn aan de vrederechten. Artikel 117 van de wet van 1 december 2013, dat artikel 1 van de wet van 20 juli 1971 tot vaststelling van de personeelsformatie van de vrederechten vervangt, legt het aantal griffiers per arrondissement vast. Artikel 115 van de wet van 1 december 2013, dat artikel 2 van de wet van 16 juli 1970 tot vaststelling van de personeelsformatie van de politierechtbanken vervangt, bepaalt het aantal hoofdgriffiers van de vrederechten en de politierechtbanken en griffiers-hoofden van dienst per gerechtelijk arrondissement.

B.10.3. Het bestreden artikel 43 van de wet van 1 december 2013, dat artikel 159 van het Gerechtelijk Wetboek aanvult, verduidelijkt dat door de benoeming in het arrondissement het gerechtspersoneel van niveau A, namelijk de hoofdgriffier of de griffier-hoofd van dienst, en dat van niveau B, namelijk de griffier, in de vrederechten van rechtswege benoemd is in alle kantons. Die bepaling vormt een onderdeel van de uitbouw van de horizontale mobiliteit van het personeel. Hierdoor kunnen de griffiers van de vrederechten in alle kantons van het arrondissement werkzaam zijn (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/003, p. 45; *Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/007, pp. 99-100).

B.11. Het middel is niet gegrond, in zoverre het gericht is tegen de artikelen 43 en 44, 1°, van de wet van 1 december 2013.

B.12.1. De verzoekende partijen in de zaak nr. 5921 voeren aan dat de artikelen 44, 45, 115 en 158 van de wet van 1 december 2013 en artikel 8 van de wet van 21 maart 2014 een niet redelijk verantwoord verschil in behandeling invoeren tussen de hoofdgriffiers van de vrederechten die in functie waren op het ogenblik van de inwerkingtreding van de vermelde bepalingen, al naargelang zij zijn benoemd binnen het gerechtelijk arrondissement Brussel of Eupen, dan wel binnen een ander gerechtelijk arrondissement. Aldus zouden de bestreden bepalingen strijdig zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.12.2. De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen dat de personen die de functie van hoofdgriffier uitoefenden vóór de totstandkoming van de bestreden bepalingen in Brussel en in Eupen kunnen blijven functioneren als autonome hoofdgriffier onder het gezag van een magistraat-korpschef, terwijl zij in de andere arrondissementen onder het gezag en toezicht komen van de nieuwe hoofdgriffier, waardoor zij in aanzienlijke mate hun autonomie en verantwoordelijkheid zouden verliezen. Ze bekritisieren ook het feit dat zij, anders dan in Brussel en in Eupen, in concurrentie moeten treden met hun collega's indien zij zich kandidaat willen stellen voor de functie van hoofdgriffier voor de politierechtbank en vrederechten. Ten slotte voeren zij aan dat het niet zeker zou zijn dat alle personen die de functie van hoofdgriffier uitoefenden bij de inwerkingtreding van de bestreden bepalingen, ook kunnen worden aangesteld als afdelingsgriffier.

B.13. Volgens artikel 164 van het Gerechtelijk Wetboek, zoals gewijzigd bij het bestreden artikel 44, is er voortaan één hoofdgriffier in elk hof of elke rechtbank en, met uitzondering in Brussel en in Eupen, in elk arrondissement voor de politierechtbank en de vrederechten. In het arrondissement Brussel is er een hoofdgriffier in elk vrederecht en in elke politierechtbank. In het arrondissement Eupen oefent de hoofdgriffier van de rechtbank van eerste aanleg de bevoegdheden uit van hoofdgriffier bij de arbeidsrechtbank, de rechtbank van koophandel, de politierechtbank en de vrederechten.

B.14.1. Uit de totstandkoming van de bestreden bepalingen blijkt dat de wetgever een aangepaste regeling voor het gerechtelijk arrondissement Eupen noodzakelijk heeft geacht vanwege de kleinschaligheid ervan. De beperkte omvang van dat arrondissement en de wens van de Duitstalige Gemeenschap om een eigen structuur te hebben, hebben de wetgever ertoe gebracht om Eupen één korpschef te geven voor alle rechtbanken, namelijk de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, en één overkoepelende hoofdgriffier voor alle griffies (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/001, pp. 24 en 36; *Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/007, p. 7).

B.14.2. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, is er geen hoofdgriffier per vrederecht in het arrondissement Eupen. De hoofdgriffier van de rechtbank van eerste aanleg van dat arrondissement oefent immers de bevoegdheden uit van hoofdgriffier bij, onder meer, de vrederechten van dat arrondissement. Bijgevolg bestaat het aangeklaagde

verschil in behandeling niet, in zoverre de vergelijking met dat arrondissement wordt gemaakt.

B.15.1. Volgens de parlementaire voorbereiding van de bestreden wet moet de verantwoording voor de afwijkende hoofdstructuur van de vredegerichten van het gerechtelijk arrondissement Brussel worden gevonden in de hervorming van het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde en dus in de wet van 19 juli 2012 (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/001, p. 24, en DOC 53-2858/007, p. 58).

Die wet heeft de rechtbank van eerste aanleg, de rechtbank van koophandel, de arbeidsrechtbank en de arrondissementsrechtbank van het gerechtelijk arrondissement Brussel ontdebeld op basis van de taal, zodat er voor elk van die rechtscolleges een Nederlandstalige en een Franstalige rechtbank is die bevoegd zijn voor het ganse grondgebied van het gerechtelijk arrondissement Brussel. Wat de politierechtbank betreft, is enkel de politierechtbank in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad ontdebeld. De vredegerichten van het gerechtelijk arrondissement Brussel alsook de politierechtbanken in het administratief arrondissement Halle-Vilvoorde zijn niet ontdebeld.

B.15.2. De memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat de wet van 1 december 2013 is geworden, vermeldt over de specifieke situatie van het gerechtelijk arrondissement Brussel :

« In tegenstelling tot de rechtbanken zijn de vrederechters in Brussel niet ontdebeld in Nederlandstalige en Franstalige vrederechters. Indien men zou kiezen voor een Nederlandstalige en een Franstalige voorzitter van de vrederechters en politierechters zou die leiden tot twee korpschefs die beide gelijk bevoegd zijn voor het besturen van de tweetalige vredegerichten en daarnaast voor de eentalige politierechtbanken.

Daarom wordt in Brussel gekozen om de regeling van de wet van de hervorming van het gerechtelijk arrondissement Brussel te behouden » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/001, p. 24).

B.15.3. Wegens het gebrek aan een gehele ontdebelling, krijgen de vrederechters in het gerechtelijk arrondissement Brussel niet hun eigen korpschef maar behouden de voorzitters van de twee rechtbanken van eerste aanleg hun huidige bevoegdheid over de vrederechters en de rechters in de politierechtbank (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/007, p. 7).

Daarmee samenhangend heeft de wetgever ervoor gekozen om in het gerechtelijk arrondissement Brussel de hoofdgriffiers in de politierechtbanken en vrederechten te behouden, omdat er geen overkoepelend beheer met een voorzitter van de vrederechters en rechters in de politierechtbanken is (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/001, p. 36).

B.15.4. Het doel bestaande in het communautaire evenwicht dat in het kader van de wet van 19 juli 2012 betreffende de hervorming van het gerechtelijk arrondissement Brussel is nagestreefd, kan verantwoord worden dat inzake de organisatie van de griffies een onderscheid wordt gemaakt tussen het gerechtelijk arrondissement Brussel en de overige gerechtelijke arrondissementen. Het Hof dient evenwel nog te onderzoeken of de bestreden maatregelen geen onevenredige gevolgen hebben.

B.16.1. De wijziging van een wet impliceert noodzakelijkerwijze dat de situatie van diegenen die waren onderworpen aan de vroegere wet, verschillend is van de situatie van diegenen die zijn onderworpen aan de nieuwe wet. Een dergelijk verschil in behandeling is op zich niet strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.16.2. Indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermog hij te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn slechts geschonden indien de ontstentenis van een overgangsmaatregel tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan.

B.16.3. Hoewel de vrederechten georganiseerd blijven per kanton, beoogt de bestreden wet het beheer ervan te centraliseren op het niveau van de nieuwe gerechtelijke arrondissementen. In de lijn van de hervorming die werd doorgevoerd door de wet van 25 april 2007 vervult de hoofdgriffier in dat kader een managementfunctie, gericht op het geven van ondersteuning aan de korpschef voor het personeelsbeleid, het financieel beleid en de informatica (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/001, p. 15). Onverminderd de taken en de bijstand bedoeld in artikel 168 van het Gerechtelijk Wetboek is hij belast met de leiding van de griffie en staat daarbij onder toezicht van een korpschef met wie hij regelmatig overleg dient te plegen. Hij verdeelt de taken onder de leden en het personeel van de griffie en wijst de griffiers aan die de magistraten bijstaan (artikel 164 van het Gerechtelijk Wetboek).

Doordat het beheer voortaan op arrondissementeel niveau wordt gevoerd, voorziet de bestreden wet nog in slechts één hoofdgriffier in elk arrondissement voor de politierechtbank en vredegerichten.

B.16.4. Artikel 158, tweede lid, van de wet van 1 december 2013 bepaalt dat de hoofdgriffiers die in functie waren op de datum van haar inwerkingtreding, hun loon behouden en de eretitel van hun vroegere functie blijven voeren. Bovendien wijst de nieuwe hoofdgriffier hen aan als afdelingsgriffier om hem bij te staan bij de leiding van de afdelingen of vredegerichten (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2858/001, pp. 59 en 156). Aldus blijven de hoofdgriffiers die in functie waren op het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet van 1 december 2013 werkzaam als afdelingsgriffier en behouden zij hun verworven rechten. Hoewel de beheerstaken voortaan in hoofdzaak worden waargenomen door de hoofdgriffier op arrondissementeel niveau, blijven de griffiers bij de vredegerichten alle taken uitoefenen die hun door artikel 168 van het Gerechtelijk Wetboek worden toevertrouwd. Ten slotte kunnen alle personen die de functie van hoofdgriffier uitoefenden bij de inwerkingtreding van de bestreden wet, zich kandidaat stellen voor de nieuwe functie van hoofdgriffier via de vergelijkende selectie bedoeld in artikel 262, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, indien zij aan de vereisten daartoe voldoen.

B.16.5. Rekening houdend met het voorgaande zijn de gevolgen van de bestreden maatregelen niet onevenredig met de door de wetgever nagestreefde doelstellingen.

B.17. Het enige middel in de zaak nr. 5921 is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de beroepen.

Aldus gewezen in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 28 mei 2015.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Alen